

РЕШЕНИЕ

№ 39

гр. Етрополе, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЕТРОПОЛЕ в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвия Т. Евстатиева

при участието на секретаря Климентина Анг. Чикова
като разгледа докладваното от Силвия Т. Евстатиева Гражданско дело №
20231830100419 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Предявен е положителен установителен иск с посочена правна квалификация чл. 422, ал.1, вр. чл. 415, вр. чл. 414 ГПК, чл. 183, вр. чл. 200 ЗЗД и чл. 86, вр. чл. 84 ЗЗД от страна на „Е.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. В. - чрез пълномощника му адв. И.М. Л. от САК срещу Л. И. Н., с ЕГН ***** от гр. София с искане да бъде признато по отношение на последния, че дължи на ищцовото дружество сумата в размер на 13,80 лева, представляваща незаплатена главница по Договор за телекомуникационни услуги от 04.05.2015 г., сключен между длъжника и „Б.“ ЕАД, въз основа на който е издадена фактура с № 1228329041/22.06.2017 г., както и сумата в размер на 3,92 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата по издадената фактура, считано от дата на падежа до 27.04.2020 г., ведно със законната лихва от датата на подаването на заявлението до окончателното изплащане на задължението.

Ищецът твърди, на 04.05.2015 г. между „Б.“ ЕАД и Л. И. Н. е сключен Договор за телекомуникационни услуги, с предмет предоставянето на мобилни услуги за мобилен номер 0***** с абонаментен план „V.“ и за срок от 24 месеца, считано от датата на подписването му.

Твърди се, че на 22.06.2017г.е издадена фактура с №1228329041, за отчетен период 22.05.2017 - 21.06.2017г., на стойност 13,80 лв. с ДДС, която не е била заплатена от длъжника.

Твърди се, че на 16.10.2018 г. между „Б.“ ЕАД и „С.Г. Г.“ ООД е сключен договор за цесия, по силата на който дружеството - цесионер е

придобило вземанията по горепосочената фактура. Твърди, че в качеството си на пълномощник на „Б.“ ЕАД, „С.Г. Г.“ ООД е изпратило уведомление до Л. И. Н. на основание чл.99, ал.3 Закона за задълженията и договорите.

Твърди се, че на 26.08.2019г. „С.Г.Г.“ ООД е прехвърлило всички свои вземания придобити по горепосочения договор за цесия, на „Е.“ ЕООД.

Твърди се, че на 03.09.2020 г. „Е.“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. В., представлявано от Е. Р. Д. е подало заявление до СРС, по реда на чл. 410 ГПК, с искане за издаване на заповед за изпълнение срещу Л. И. Н. с ЕГН: *****, с адрес: гр. С., по силата на която да заплати на на заявителя сумата от 41,40 лв. - главница по Договор за телекомуникационни услуги от 04.05.2015 г. сключен между ответника и „Б.“ЕАД и 12,12 лв. - мораторна лихва върху главницата за периода от датата на падежа на всяка от фактурите до 27.04.2020 г. Твърди се, че във връзка с това заявление е образувано ч.гр.д. № 43177/2020 г. по описа на СРС, във връзка с което е издадена заповед за изпълнение.

Твърди се, че длъжникът е депозирал възражение срещу посочената заповед в срока по чл.414, ал.2 ГПК, с оглед на което е предявен и настоящия иск. В исковата молба се прави изявление, че със същата се прави искане за установяване дължимостта единствено на сумата от 13,80 лв., за която е издадена фактура № 1228329041/22.06.2017 г.

С оглед гореизложеното ищецът „Е.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. В. - чрез пълномощника му адв. И. М. Л. от САК прави искане за постановяване на решение, с което да бъде установено между страните, че ответникът Л. И. Н., с ЕГН ***** от гр. С. дължи на Е. Ф. К.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. В., представлявано от Е. Р. Д. сумата в размер на 13,80 лева, представляваща незаплатена главница по Договор за телекомуникационни услуги от 04.05.2015 г., сключен между длъжника и „Б.“ ЕАД, въз основа на който е издадена фактура с № 1228329041/22.06.2017 г., както и сумата в размер на 3,92 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата по издадената фактура, считано от датата на падежа до 27.04.2020 г., ведно със законната лихва от датата на подаването на заявлението до окончателното изплащане на задължението.

С исковата молба се претендират разноски, включително и тези – сторени в заповедното производство, в общ размер 650,00 лева.

В срока за отговор на исковата молба ответникът оспорва иска като неоснователен и недоказан, като излага подробни мотиви за това. Прави възражение относно това, че не му е известен договорът за цесия с № 4600008855/16.10.2018 г., сключен между „Б.“ ЕАД и „С.Г.Г.“ ООД, както и потвърждението на сключената цесия. Прави и възражение за това, че не му е известен договорът за прехвърляне на вземанията, сключен между „С.Г.Г.“ ООД и „Е.“ ЕООД, както и приложението към него. Прави възражение за настъпила погасителна давност по отношение на задължението, посочено в

исквата молба, като посочва, че предвид обстоятелството, че същото е станало изискуемо на 22.06.2017 г., на основание чл. 111, б. „в“ ЗЗД, е погасено по давност към дата 22.06.2020 г. В тази връзка прави и възражение за неоснователност на издадената заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 43177/2020 г. по описа на СРС. Оспорва приложените към молбата документи, с изключение на Договор за телекомуникационни услуги от 04.05.2015г. и фактура № 1228329041/22.06.2017г. Ответникът прави и възражение относно стойността на претендираните разноски по делото.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован, не изпраща представител, като е депозирал молба – становище във връзка с отговора, с която моли да се даде ход на делото в негово отсъствие; поддържа предявените с исквата молба искове; навежда доводи за неоснователност на възраженията на ответника относно това, че не е бил уведомен за издадената фактура, във връзка с която се претендира вземане, както и за това, че не е бил уведомен за настъпилата цесия на това вземане, като излага подробни аргументи за това; посочва за неоснователно и възражението на ответника за настъпила погасителна давност по отношение на процесните вземания за главница и лихви, като посочва, че давностният срок по отношение на претендираните задължения е изтекъл на 10.09.2020 г., респ., че този срок е бил прекъснат с подаването на заявлението за издаването на заповедта за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК срещу длъжника – ответник. В същата молба се излагат подробни съображения за наличието на облигационни отношения между ответника и „Б.“ ЕАД, респ. за наличието на неизпълнени задължения във връзка с тези отношения от страна на ответника. Навеждат се и доводи относно липсата на прекомерност на претендираните разноски.

В съдебно заседание ответникът оспорва исковите претенции по аргументите, изложени в отговора. Навежда доводи за настъпила погасителна давност по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Не оспорва това, че е сключил договор с мобилния оператор, но посочва, че е прекратил отношенията си с него поради неудовлетвореност от качеството на доставяната услуга, като не му е известна процесната фактура и отразеното в нея задължение. Посочва, че не е уведомен за осъществената цесия и прави възражение за прекомерност на претендираните разноски. Моли да му бъде присъдено адвокатско възнаграждение, предвид обстоятелството, че като адвокат се е представлявал по делото, поради което претендира размер, определен по справедливост от съда.

Като писмени доказателства по делото са приобщени заверени копия на следните документи: Договор за телекомуникационни услуги от 04.05.2015 г.; фактура № 1228329041/22.06.2017г.; Договор за прехвърляне на вземания между „Б.“ ЕАД и „С.Г.Г.“ООД от 16.10.2018 г.; Извлечение от Приложение №1 към Договор за прехвърляне на вземане от 16.10.2018г., сключен между „Б.“ ЕАД и „С.Г.Г.“ ООД; Пълномощно; Уведомление за цесия; Договор за прехвърляне на вземания между „С.Г.Г.“ООД и „Е.“ ЕООД, ведно с Приложение № 1 неразделна част от Договор за прехвърляне на вземания от

26.08.2019г.; Уведомление за цесия; адвокатско пълномощно, ведно с договор за правна помощ и списък на разноските. Като писмени доказателства по делото били приобщени и материалите по ч.гр. д. № 43177/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 142-ри гр. състав.

Като писмени доказателства по делото са приобщени и представените от ответника заверени копия на документи, както следва: на две известния за доставяне, съответно с № ИД PS 2180 002YLN U/30.11.2020 г. и с № ИД PS2180 002Z4I F; ксерокопие на личната карта на ответника и ксерокопие на адвокатската му карта.

От събраните по делото доказателства, обсъдени във връзка със становищата на страните, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

На 04.05.2015 г. между „Б.“ ЕАД, с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление в гр. С. /от една страна/ и ответникът Л. И. Н. бил сключен договор да предоставяне на телекомуникационни /мобилни/ услуги № *****04052015-33628890, по силата на който на ответникът била предоставена възможността за ползването на абонаментен план „V.“ за мобилен номер *****, на стойност 13,80 лева месечно. Договорът бил сключен за срок от 24 месеца, като съгласно общите му условия /представляващи неразделна част от него/ за съответния едномесечен отчетен период следвало да се издават нарочни фактури, срокът за заплащането на които бил в рамките на 18 дни, считано от датата на издаването на всяка една от тях.

След сключването на горепосочения договор всяка една от страните по него започнала стриктно да изпълнява задълженията си, съгласно договорените клаузи.

В края на срока, за който бил сключен процесния договор – на 22.06.2017 г. била издадена последната фактура по него с № 1228329041/22.06.2017 г., в която били отразени задълженията на ответника Л. Н.а за отчетния период от 22.05.2017 г. до 22.06.2017 г., на стойност 13,80 лева. Срокът за заплащането ѝ, съгласно общите условия на договора, бил до 09.07.2017 г., включително. Ответникът, обаче, не заплатил тази задължението си по тази фактура в посочения срок, както и след това.

На 16.10.2018 г. между „Б.“ ЕАД, с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление в гр. С. /в качеството му на цедент/ и „С.Г.Г.“ ООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. М. /в качеството му

на цесионер/ бил сключен Договор за прехвърляне на вземанията /цесия/ с № 4600008855, по силата на който на последното дружество били прехвърлени вземанията на „БТК“ ЕАД по съответни договори за предоставяне на мобилни услуги, сред които и вземанията по фактура № 1228329041/22.06.2017 г., издадена във връзка с договор № *****04052015-33628890/04.05.2015 г.

По силата на горепосочения договор за цесия /т.5/ цесионерът бил изрично упълномощен и задължен да уведоми длъжниците, чиито вземания са прехвърлени, за факта на цесията, като им изпрати уведомления по реда на чл. 99, ал. 3 от Закона за задълженията и договорите.

На 26.08.2019 г. между „С.Г.Г.“ ООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. М. /в качеството му на цедент/ и „Е.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. В. бил сключен Договор за прехвърляне на вземанията, по силата на който на последното дружество били прехвърлени вземанията на „С. Г. Г.“ ООД по съответни договори за предоставяне на мобилни услуги /съгласно Приложение № 1 към този договор/, сред които и вземанията по фактура № 1228329041/22.06.2017 г., издадена във връзка с договор № *****04052015-33628890/04.05.2015 г. Със същия договор „Е.“ ЕООД било изрично упълномощено да представлява цедента „С.Г.Г.“ ООД пред лицата, чиито задължения се прехвърлят при и по повод изпращането на уведомления по чл. 99, ал. 3 от Закона за задълженията и договорите.

На 03.09.2020 г. дружеството ищец – чрез пълномощника си адв. И. Л. от САК, подало заявление в Софийски районен съд, по реда на чл. 410 ГПК, с искане за издаване на заповед за изпълнение срещу ответника Л. И. Н., по силата на която да заплати на ищеца сумата от 41,40 лв. - главница по Договор за телекомуникационни услуги от 04.05.2015 г. сключен между ответника и „Б.“ЕАД и 12,12 лв. - мораторна лихва върху главницата за периода от датата на падежа на всяка от фактурите до 27.04.2020 г. По повод на това било образувано ч.гр.д. № 43177/2020 г. по описа на СРС, 142-ри граждански състав, по което, на 13.11.2020 г., била издадена заповед за изпълнение за вземанията, посочени в заявлението на ищеца.

След връчването на процесната заповед на ответника Л. Н., същият подал възражение срещу нея по реда и в срока по чл. чл.414, ал.2 ГПК, с

оглед на което бил предявен и настоящия иск за установяване дължимостта само на изрично посочени по – горе суми, представляващи част от тези, визирани в издадената заповед за изпълнение спрямо длъжника - ответник.

Всички описани по – горе факти съдът установи като безспорни от представените от ищеца и приети като доказателства по делото документи, подробно описани по – горе в настоящото решение.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Съдът е сезиран с положителен установителен иск по чл. 422, ал.1, вр. чл. 415, вр. чл. 414 ГПК, чл. 183, вр. чл. 200 ЗЗД и чл. 86, вр. чл. 84 ЗЗД.

По така предявения иск в тежест на ищеца е да докаже, при условията на пълно и главно доказване, вземането си на претендираното договорно основание /договор за цесия/ в претендирания размер; наличието на сключен договор за мобилни услуги между ответника и „Б.“ ЕАД; факта на предоставянето на съответната услуга, във връзка с която е издадена процесната фактура за претендираната парична сума; настъпилия падеж и конкретния размер на дълга, който се претендира, както и това, че ответникът е бил уведомен за извършената цесия по реда и условията на чл. 99, ал. 3 ЗЗД.

С оглед съдържанието на исковата молба в тежест на ответника, при условията на обратно доказване, е да докаже твърдените факти относно липсата на надлежно уведомяване на ответника за издаването на процесната фактура; липсата на уведомяване на ответника – длъжник за извършената цесия относно процесните вземания и погасяването на тези вземания.

С доклада по делото, срещу който страните не са възразили, като безспорно по делото е признато това, че на 04.05.2015 г. между „Б.“ ЕАД и Л. И. Н. е сключен Договор за телекомуникационни /мобилни/ услуги, с предмет предоставянето на мобилни услуги за мобилен номер ***** с абонаментен план „V.“ и за срок от 24 месеца, считано от датата на подписването му и че във връзка с този договор, на 22.06.2017г.е издадена фактура с №1228329041, на стойност 13,80 лв. с ДДС, която не е била заплатена от длъжника - ответник.

Във връзка с горното и с оглед съвкупната преценка на събраните в хода на делото доказателства, настоящият съдебен състав приема за доказано наличието на облигационно правоотношение между „Б.“ ЕАД – гр. С.и Л. И.

Н. и произтичащите от това права и задължения за всяка една от страните по делото. В този смисъл се явява неоснователно възражението на ответника за това, че не му е било известно обстоятелството относно издаването на процесната фактура и възникналите по силата ѝ задължения за него. Същият е бил наясно с обстоятелството, че има сключен договор с посочения мобилен оператор и че следва да изпълнява задълженията си по него, независимо от това дали му се изпращат и връчват ежемесечни фактури за съответните отчетни периоди.

Неоснователно се явява и възражението на ответника относно това, че не му е било съобщено за извършената цесия на вземанията на „Б.“ ЕАД към „С.Г. Г.“ ООД, респ. от последното посочено дружество към „Е.“ ЕООД.

Договорът за цесия се дефинира като такъв, при който се осъществява промяна в облигационната връзка, чрез промяна на активната страна в нея. С този договор се отстъпва едно вземане от досегашния му носител на едно трето, чуждо на тази връзка лице. Предмет на договора е прехвърлянето на вземане, което следва да съществува, към момента на сключване на договора и да е прехвърлимо. От тези общи правила се извежда и действието на цесията спрямо страните по нея, спрямо длъжника и спрямо трети лица. Със сключване на договора, т.е. с постигане на съгласие, вземането преминава от цедента /неговия носител към същия момент/ върху цесионера /приобретателя на вземането/. Последният придобива вземането в състоянието, в което то се е намирало към същия момент, заедно с акцесорните му права /по арг. от чл. 99, ал. 2 ЗЗД/.

Настоящият съдебен състав приема за недоказани твърденията на ищеца относно това, че ответникът – длъжник е уведомен за посочените цесии чрез изпращане на уведомления по чл. 99, ал. 3 ЗЗД на адреса му в гр. С. Безспорно е, че такива уведомления са приложени към исковата молба, но към тях не са представени известия за доставяне им или друг вид отбелязване относно връчването им. За тези свои твърденият ищецът не е релевирал никакви доказателства, поради което съдът приема тези факти за недоказани.

Наред с горното, обаче, предвид изричното пояснение на ищеца /в становището относно отговора на исковата молба/, съдът приема, че на ответника е съобщено за настъпилите цесии с връчването на исковата молба и приложенията към нея, сред които са процесните договори за цесия и

уведомленията по чл. 99, ал. 3 ЗЗД. Безспорно е, в теорията и в практиката, че по отношение на длъжника, цесионният договор няма действие, докато цесията не му бъде съобщена от цедента /по арг. от чл. 99, ал. 4 ЗЗД/. В трайната практика на ВКС, обаче, се приема, че поради отсъствие на специални изисквания в закона за начина, по който длъжникът следва да бъде уведомен от цедента за извършената цесия, цесията следва да се счете за надлежно съобщена на длъжника и тогава, когато изходящото от цедента уведомление е връчено на длъжника като приложение към исковата молба, с която новият кредитор е предявил иска си за изпълнение на цедираното вземане /решение № 3/16.04.2014 г. по т. д. № 1711/2013 г. на ВКС, I т. о.; решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. на ВКС, II т. о.; решение № 78 от 09.07.2014 г. по т.д. № 2352/2013 г. на ВКС, II т.о./. Видно от съобщенията за връчване /л.15 и 16 по настоящото дело/, на ответника е връчен препис от исковата молба с приложенията към същата. Нито върху съобщенията, нито в подадения отговор на исковата молба ответникът е релевирал възражение, че не е получил преписа от молбата с приложенията към нея.

Поради гореизложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че е налице надлежно съобщаване на цесиите, съгласно чл. 99, ал. 3, пр.1 ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД.

Съдът счита за неоснователно и възражението на ответника относно настъпилата погасителна давност на основание чл. 111, б. „в“ ЗЗД по отношение на задълженията, установяването дължимостта на които се иска. Не се спори по делото, че задълженията на ответника /във вид на главница/, по сключения между него и „Б.“ ЕАД – гр. С. договор, са такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на дружеството – цедент, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер (в този смисъл е ТР № 3/18.05.2012 г. по т.д. № 3/2011 г. на ОСГК на ВКС). Тези задължения се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок. Същото важи и за претендираното за установяване вземане във вид на мораторна лихва. Съгласно чл. 116, б. "б" ЗЗД посоченият давностен срок се прекъсва с предявяване на иск относно установяването на вземането, а според чл. 422, ал. 1 ГПК искът за съществуване на вземането се

смята за предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Според чл. 3 от общите условия, представляващи неразделна част от процесния договор за предоставяне на телекомуникационни /мобилни/ услуги, срокът за заплащането на месечните фактури е 18 дневен, считано от датата на издаването им, респ. след изтичането на този период сумите по издадените фактури стават изискуеми и от настъпването на тази изискуемост започва да тече давностният срок, съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД.

В настоящия случай, фактурата, във връзка с която се претендират вземания, е издадена на 22.06.2017 г. В нея изрично е записано, а и съгласно общите условия по договора, същата е следвало да бъде заплатена в срок до 09.07.2017 г. Това, обаче, не е сторено, с оглед на което от следващия ден – 10.07.2017 г. длъжникът – ответник е изпаднал в забава и вземането на кредитора – цедент е станало изискуемо. Давностният срок за погасяването на тези вземания, съгласно разпоредбата на чл. 111, б. „в“ ЗЗД, е следвало да изтече на 10.07.2020 г. Предвид създалата се в страната, а и в световен мащаб, извънредна ситуация по повод разпространението на пандемията от „COVID - 19“ и въведеното в Република България извънредно положение /Обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г./, обаче, както и на основание чл.3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на народното събрание от 13 март 2020 г. /в сила от 13.03.2020 г./ и за преодоляване на последиците /загл. Доп. - дв, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г./ за периода от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти, са спрени. В обхвата на тази разпоредба попада и погасителната давност, като с това е създадена гаранция за правните субекти, че няма да загубят субективните си права в резултат от обявеното извънредно положение. Извънредното положение, въведено в страната е отменено на 13.05.2020 г.

Във връзка с горното е видно, че за периода от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г. давността по отношение на вземанията - предмет на настоящия спор е била спряна, като същата е започнала да тече отново. С оглед на това давностният срок по повод погасяването на задълженията – предмет на настоящото производство е следвало да изтече на 10.09.2020 г.

От приложените по делото материали по ч. гр. д. № 43177/2020 г. по описа на СРС, 142-ри граждански състав, е видно, че заявлението за издаване на заповедта за изпълнение е депозирано в съда на 08.09.2020 г. с Вх. № 3050379 от същата дата, т.е. преди да изтече горепосочения давностен срок, респ. вземанията на дружеството – цесионер /във вид на главница и мораторна лихва/ не са погасени по давност и от датата на подаването на заявлението същата е била прекъсната.

Във връзка с всичко гореизложено съдът счита, че предявения иск е изцяло основателен и следва да се уважи. Настоящият съдебен състав счита, че петитумът на предявения иск не е достатъчно прецизиран относно претендираната лихва за забава, като приема, че установяването на дължимостта на такава се цели само относно сумата от 13,80 лева, представляваща незаплатена главница по Договор за телекомуникационни услуги от 04.05.2015 г., сключен между длъжника - ответник и „Б.“ ЕАД, въз основа на който е издадена фактура с № 1228329041/22.06.2017 г., но не и по отношение на претендираната сума в размер на 3,92 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата по издадената фактура, считано от дата на падежа до 27.04.2020 г. В този смисъл съдът счита, че следва да признае за установено дължимостта на лихва за забава само по отношение на сумата по главницата, считано от датата на подаването на заявлението за издаването на заповед за изпълнение, във връзка с което е образувано ч.гр. д. № 43177/2020 г. по описа на СРС, 142-ри гр. състав – 08.09.2020 г. до окончателното изплащане на посочената сума.

С оглед изхода на спора съдът счита, че следва да бъде уважен в цялост и претендираният от дружеството – ищец размер на сторените от него разноси за адвокатско възнаграждение в хода на делото, включително и тези – направени в заповедното производство. С оглед на това се явява неоснователно възражението на ответника относно прекомерността на посочения размер разноси. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК съдът може, по искане на насрещната страна, да присъди по – нисък размер на претендираните разноси, но не по – малко от предвидения такъв в чл. 36 от Закона за адвокатурата. Нормата на чл. 36, ал. 2 от същия закон препраща към Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от Висшия адвокатски съвет /обн. ДВ. бр.64 от 23 юли 2004г./. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от същата наредба (в редакция изм. и доп. ДВ. бр.68 от 31 юли 2020г.) за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес възнагражденията при интерес до 1000 лв. са в размер не по – малък от 300 лв. С оглед на това е видно, че

размерът на претендираните разноси за адвокатски възнаграждения е в рамките на минимално определения такъв, като съдът не може да присъди по – малък.

С оглед изхода на спора съдът счита, че ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца и разноските, направени във връзка с платените държавни такси за образуването на исковото и заповедното производство, които също са в рамките на минималните размери съгласно Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, в сила от 01.03.2008 год.

Предвид гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Л. И. Н., с ЕГН ***** с постоянен адрес в гр. С. и настоящ адрес в с. Р., че дължи на „Е.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. В. сумата в размер на 13,80 лева, представляваща незаплатена главница по Договор за телекомуникационни услуги от 04.05.2015 г., сключен между длъжника и „Б.“ ЕАД, въз основа на който е издадена фактура с № 1228329041/22.06.2017 г., ведно със законната лихва от датата на подаването на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение по ч.гр. д. № 43177/2020 г. по описа на СРС – 08.09.2020 г. до окончателното изплащане на задължението, както и сумата в размер на 3,92 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата по издадената фактура, считано от датата на падежа ѝ – 10.07.2017 г. до 27.04.2020 г.

ОСЪЖДА Л. И. Н., с ЕГН ***** с постоянен адрес в гр. С. и настоящ адрес в с. Р. да заплати на „Е.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. В. сумата в размер на 650,00 /шестстотин и петдесет/ лева, представляваща разноси /адвокатски възнаграждения и платени държавни такси/, направени в хода на производството, включително и в заповедното такова.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Софийски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Етрополе: _____